

Investim el President

written by Xavier Martínez Gil | 2 d'abril de 2018

La presència de part del legítim Govern de la Generalitat en diversos països europeus està posant a prova els fonaments de la democràcia en el vell continent. És com una mena de *stress-test* dels drets i les llibertats. Sabem que Suïssa i Bèlgica superen el test. Aviat veurem com el Regne Unit, des d'Escòcia, també. Finlàndia i Dinamarca (per on va passar Puigdemont amb l'Euroordre ja activada) també. Ara li toca el torn a Alemanya. No caldrà que els recordem que l'any 1940 la Gestapo va detenir Companys per lliurar-lo al règim feixista espanyol. Estic segur que ho tenen ben present. El país teutó no només no té res a veure amb el Tercer Reich sinó que, a diferència d'Espanya, ha passat comptes amb el seu fosc passat feixista.

El cas Puigdemont, a Europa, no va d'uns drets o responsabilitats individuals. Va del "cas català". No s'està discutint sobre una persona i el seu comportament particular, sinó sobre un president electe, cessat il·legítimament (i, probablement, il·legalment) en exercici d'unes potestats públiques i d'un mandat electoral. Per tant, el que hauran de decidir a Alemanya és si tracten Puigdemont com un delinqüent comú o com un representant triat democràticament pel poble de Catalunya. A Puigdemont no se'l pot jutjar per actes comesos a títol individual sinó per portar a terme l'exercici del dret a l'autodeterminació en mans del poble de Catalunya. I dic poble, conscientment, perquè és aquesta la denominació que fa el Pacte de Drets Civils i Polítics de les Nacions Unides a l'article primer quan es refereix al dret dels pobles a exercir el dret a l'autodeterminació. És un tractat subscrit no només per Alemanya sinó també per Espanya que el va publicar al BOE l'any 1977 i, per tant, forma part de l'ordenament jurídic espanyol. Sé que moltes veus (unionistes) s'aferren al fet que aquest dret no és aplicable a Catalunya,

ja que està limitat a les colònies. Però només heu de pensar en Escòcia, Quebec, les repúbliques bàltiques, Txèquia, Eslovàquia, les repúbliques de l'extinta Iugoslàvia, Ucraïna, Crimea i un llarg etcètera, en què tots tenen en comú que mai han estat una colònia.

La cosa no va, doncs, d'independència sinó del dret a l'autodeterminació el qual se'ns nega des d'Espanya. És aquest punt sobre el qual hauria de decidir Alemanya. Tots els "delictes" que s'imputen a polítics catalans són conseqüència de permetre l'exercici d'un dret fonamental basat en la concepció de Catalunya com a "poble". Espanya nega la condició de poble a Catalunya i, per tant, de subjecte polític. Però el seu gran fracàs és que a força de negar-nos ens està reconeixent (sabeu allò que diuen els publicistes: "no pensis en un elefant" perquè immediatament et vingui la imatge d'un elefant al cap?). Doncs Catalunya, a ulls del món, és un indiscutible subjecte polític. La manera que ens reconeguin és que nosaltres mateixos ho fem. El primer pas? Investir el legítim president de la Generalitat al Parlament de Catalunya.